

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Ing. F. P.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Havířov – Město, Dělnická 1a/434, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2007, č. j. 22 Ca 28/2006 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2007, č. j. 22 Ca 28/2006 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 21. 12. 2005, č. j. 33560/2005/VV/Tří/0002-OCD/53/05 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo, na základě ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 1. 11. 2005, č. j. Vnitř./1/11391/05/Vál., kterým byl žalobci odňat cestovní doklad na základě ustanovení § 23 písm. c) zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o cestovních dokladech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cestovních dokladech“).

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Ten, rozsudkem ze dne 21. 6. 2007, č. j. 22 Ca 28/2006 - 44, žalobu pro nedůvodnost zamítnul. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku především uvedl, že v daném případě byly splněny obě podmínky uvedené v § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech. Správní uvážení (kterého se žalobce dovolával) je možné pouze tam, kde zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjištění těch skutečností, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Ustanovení § 23 písm. b) zákona o cestovních dokladech žádná kritéria volby nevytváří. Gramatickým výkladem citovaného ustanovení („se odejme“) lze, podle názoru krajského soudu, dojít k jedinému závěru, a sice, že jsou-li splněny zákonné předpoklady, správní orgán cestovní doklad odejme bez dalšího. Soud přisvědčil žalobci, že tento postup má rysy formálnosti a vede k mechanické aplikaci zákona, nicméně prostor pro klasické správní řízení s využitím právních nástrojů daných správním řádem (dokazování, správní uvážení, atd.) zde ze zákona není. Žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil vedení trestního stíhání proti jeho osobě, právní kvalifikaci trestného činu, ani kompetentnost Policie České republiky k podání žádosti o odnětí cestovního dokladu, takže o těchto otázkách mezi účastníky řízení nebylo sporu, a proto neexistoval ani důvod pro vedení dokazování. Z tohoto důvodu shledal krajský soud jako nedůvodnou i námitku, že žalovaný postupoval v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu. K námitce žalobce, dle které se měly správní orgány zabývat též důvodností žádosti policie, krajský soud uvedl, že důvod pro podání uvedené žádosti vyplývá již z ustanovení § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech; správní orgán nepřezkoumává postup orgánu činného v trestním řízení. Pouze orgán činný v trestním řízení je subjektem, který je jako jediný oprávněn posoudit, zda existují důvody pro podání žádosti o odnětí cestovního dokladu. Tyto důvody lze spatřovat pouze v rovině trestněprávní, a proto nepřísluší správnímu orgánu, aby přezkoumával důvodnost podané žádosti. To je také podle krajského soudu důvodem právní úpravy obsažené v ustanovení § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech, jež je předmětem kritiky žalobce a jež staví správní orgán do pozice formální realizace státní moci bez možnosti vlastního posouzení. Podle názoru krajského soudu se tak děje zcela v souladu s ustanovením § 14 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť jde o případ, kdy je svobodě pohybu a pobytu jednotlivce nadřazen zájem na ochranu práv a svobod druhých. Na toto omezení jednotlivce ve prospěch celku nelze vztahovat zásadu přiměřenosti upravenou v čl. 4 odst. 4 Listiny, neboť toto ustanovení je nutno systematicky vztáhnout k odstavci prvnímu čl. 4 Listiny, deklarujícímu, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. Zachování základních práv a svobod přitom nelze chápat zcela absolutně, neboť pak by jakékoliv jejich omezení, byť na zákonném podkladu, nebylo možné. Za rozhodující považuje krajský soud ustanovení čl. 4 odst. 4 věty druhé: *„Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“* V dané věci došlo k omezení práva svobody pohybu k účelům nezbytným pro řádný průběh trestního řízení, tedy k účelům, pro které bylo omezení dané § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech stanoveno, a proto nebylo v případě žalobce zneužito. Ani podle Protokolu 4 k Úmluvě o ochraně základních lidských práv a svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb., není právo na svobodu pohybu právem absolutním; ve vztahu k zajištění práv a svobod jiných osob je deklarována možnost omezit tato práva zákonem, kterým je zde zákon o cestovních dokladech.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující se na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především vyjádřil nesouhlas s konstatováním správních orgánů i soudu, že v případě splnění podmínek pro odnětí cestovního dokladu dle § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech rozhodne správní orgán o odnětí cestovního dokladu vždy a že jde o rozhodování formální a mechanické, kde není místo pro aplikaci klasických prostředků správního řízení (dokazování pod zásadou volného hodnocení důkazů), byť se ve správním řízení rozhoduje a nejsou zákonem vyloučena žádná omezení z užití pravidel stanovených právě pro správní řízení. Stěžovatel vždy tvrdil, že žalovaný nemůže jen zrevidovat splnění podmínky existence kvalifikovaného trestního řízení, neboť za této situace by mohlo docházet k podávání zcela bezdůvodných žádostí, tj. bez jakékoli vazby na skutečné chování osoby, vůči níž se trestní řízení vede, či na skutečnosti zjištěné z trestního řízení, které by mohly zakládat obavu, že je nezbytné přistoupit k preventivním opatřením, které ztíží osobě možnost vycestovat do zahraničí. Právě u osoby stěžovatele je žádost o odnětí cestovního dokladu bezdůvodná, neboť byla podána teprve po několika letech od zahájení trestního stíhání, během nichž stěžovatel opakovaně vycestoval do zahraničí, avšak vždy se vrátil do České republiky. V této souvislosti poukázal též na proběhlé ústní jednání před správním orgánem prvního stupně, které, za situace, kdy správní orgán musí kvalifikované žádosti o odnětí cestovního dokladu vyhovět, bylo nutně jednoznačně zbytečným úkonem, neboť rozhodnutí mohlo být vydáno pouze na podkladě spisu. Obdobně bylo nadbytečné stěžovatele vyzývat k navrhování důkazů a podávat mu s tím související poučení.

Stěžovatel se neztotožňuje ani s argumentací podanou krajským soudem, který, ve shodě s gramatickým výkladem § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech, dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, a sice, že toto ustanovení nedává žalovanému prostor pro správní uvážení. Stěžovatel sice považuje názor krajského soudu za správný, avšak vytýká mu, že zaměnil institut správního uvážení za institut ústavně konformního výkladu právních norem (včetně těch s nadřazenou právní silou, které jsou mj. součástí ústavního pořádku) a jejich aplikace. Ačkoli stěžovatel pojem „ústavní konformita při aplikaci právních norem“ výslovně nepoužil, má za dostatečně zřejmé, že právě na něj poukazoval. Dle jeho názoru nelze argumentovat ve prospěch správnosti odnětí cestovního dokladu pouze nutností podrobit se zákonnému příkazu, ale naopak, pokud správní orgán rozhoduje o odnětí cestovního dokladu, musí postupovat plně prostředky správního práva, nejsou-li z použití vyloučeny zákonem. Zásada materiální pravdy, volného hodnocení důkazů či přiměřenosti nemůže být při „nutnosti“ správního orgánu podané žádosti vyhovět a cestovní doklad odejmout, naplněna.

Podle názoru stěžovatele je při uplatňování veřejné moci třeba postupovat výlučně na základě zákona, avšak s tou korekcí, že je zde zřejmý soulad s ústavním pořádkem (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny). V případě opaku pak správní orgán nemůže zákonnou normu aplikovat vůbec, případně jen za užití výkladu ve prospěch zachování ústavnosti, je-li zde možné dojít k výkladům několika. Krajský soud pochybil, pokud se nezabýval souladem „nutnosti“ vyhovění příkazu z § 23 písm. c) zákona o cestovních

dokladech (při současné nemožnosti správního uvážení) s pravidly správního řízení z pohledu možnosti naplnění jejich smyslu – rozhodování při dodržení všech zásad pro řízení stanovených, včetně např. volného hodnocení důkazů a materiální pravdy. Uvedené se totiž (krom otázky svobody pohybu) dotýká též práva stěžovatele na spravedlivé řízení (čl. 36 odst. 1 Listiny).

Jakkoli žalobou napadené rozhodnutí představuje zákonnou výjimku z ochrany práva na svobodu pohybu, šlo o zásah nepřiměřený, i když bylo o odnětí cestovního dokladu rozhodováno mechanicky, bez možnosti vlastního posouzení žádosti. Napadeným rozhodnutím bylo dotčeno i právo stěžovatele na spravedlivý proces a krajský soud v tomto ohledu nezjednal nápravu. Stěžovatel nesouhlasí se zdůvodněním, že omezení svobody pohybu je přiměřené, protože jde o omezení odůvodněné veřejným zájmem – trestním řízením, a proto lze připustit mechanické rozhodování s nutně kladným výsledkem. Stěžovatel sice nepopírá existenci veřejného zájmu, ale opakuje, že rozhodování nesmí být formální s předem jasným výsledkem, aniž by žalovaný přezkoumal důvodnost žádosti a naléhavost potřeby odnětí cestovního dokladu (s odkazem, že tyto otázky přísluší posuzovat pouze orgánu činnému v trestním řízení). Přezkoumání postupu policejního orgánu dozorujícím státním zástupcem (§ 157a trestního řádu) je nedostatečné, neboť nejde o klasické řízení s právním nárokem na meritorní rozhodnutí a s možností soudního přezkumu; nelze vyloučit, že státní zástupce odkáže stěžovatele zpět na správní řízení před žalovaným.

Stěžovatel tak uzavírá, že za jediný ústavně konformní způsob omezení svobody považuje rozhodování o odnětí cestovního dokladu při plném využití prostředků správního práva, tedy i při sledování a prokazování důvodnosti žádosti a naléhavosti omezení svobody pohybu a při hodnocení těchto otázek dle zásady volného hodnocení důkazů; alternativou by mohlo být rozhodování orgánu činného v trestním řízení o odnětí cestovního dokladu (jako úkon trestního řízení srovnatelný např. s rozhodnutím o odnětí věci či zajištění majetku, dle § 78 an. trestního řádu). Pouze v těchto případech lze hovořit o rozhodování splňujícím požadavek spravedlivého řízení, zohledňujícího přiměřenost zákonem provedené výjimky z ústavně zaručené svobody pohybu stěžovatele. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 (uveřejněný pod č. 603/2005 Sb. NSS - pozn. Nejvyššího správního soudu).

Žalovaný ve svém vyjádření k věci poukázal na čl. 14 odst. 3 Listiny, dle kterého může být svoboda pohybu omezena zákonem, jestliže je to nevyhnutelné pro bezpečnost státu, udržení veřejného pořádku, ochranu zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých a na vymezených územích též z důvodu ochrany přírody. Ustanovení § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech umožňuje správnímu orgánu omezit svobodu pohybu občana v případě, kdy obdrží žádost vyjmenovaných subjektů o odejmutí nebo odepření vydání cestovního dokladu občana. Citované ustanovení jednoznačně zakládá povinnost správního orgánu rozhodnout o odnětí cestovního dokladu, jsou-li splněny zákonné předpoklady (existence žádosti orgánu činného v trestním řízení a existence vedeného trestního řízení pro trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody nejméně na 3 léta). Obě podmínky byly v přezkoumávaném případě splněny. Žalovanému zde nepřísluší správní uvážení, což vyplývá jak z gramatické konstrukce § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech, tak i z čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích

stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Žalovaný tedy musel postupovat jediné způsobem, k němuž jej opravňuje zákon. Nebyl proto zejména oprávněn posuzovat důvodnost žádosti orgánu činného v trestním řízení, pokud jde o riziko maření trestního stíhání, a mohl pouze zkoumat a hodnotit, zda je konkrétní subjekt oprávněn podat příslušnou žádost a zda jsou naplněny zákonem stanovené předpoklady odnětí cestovního dokladu. Těmito otázkami se jak žalovaný, tak Magistrát města Ostravy zabývali, a dospěli shodně k závěru, že zákonem stanovené podmínky naplněny jsou. Svou argumentaci žalovaný podpořil usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 6. 2003, sp. zn. I. ÚS 52/03, v němž Ústavní soud mj. konstatoval, že § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech omezuje svobodu pohybu z důvodu udržení veřejného pořádku a ochrany práv a svobod druhých, což je zcela v souladu s ustanovením čl. 14 odst. 3 Listiny. Stěžovatelem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 603/2005 Sb. NSS, nezohledňuje právní názor Ústavního soudu vyjádření ve věci odnětí cestovního dokladu na žádost orgánu činného v trestním řízení, a ani uvedený typ předmětného řízení neřeší. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Nejvyšší správní soud při projednávání věci zjistil, že v obdobném případě (zdejší soudem projednávaném pod sp. zn. 2 As 52/2004), v němž byl aplikován § 23 písm. b) zákona o cestovních dokladech, ve znění účinném do 31. 12. 2004 [obsahově prakticky shodný s dikcí § 23 písm. c) tohoto zákona, ve znění účinném pro projednávanou věc, tedy od 31. 12. 2004], vznikla pochybnost o souladu tohoto ustanovení s ústavním pořádkem České republiky. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud, v souvislosti s výše zmíněným jiným řízením o kasační stížnosti, podal návrh Ústavnímu soudu na vyslovení rozporu § 23 písm. b) zákona o cestovních dokladech s ústavním pořádkem, ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy; ten byl u Ústavního soudu veden pod sp. zn. Pl. ÚS 12/07. Jelikož je v případech možné neústavnosti určitého ustanovení zákona Nejvyšší správní soud striktně vázán závěry Ústavního soudu, řízení v této věci přerušil, a to usnesením ze dne 29. 4. 2008, č. j. 7 As 45/2008 - 70, do doby rozhodnutí Ústavního soudu.

Ústavní soud nálezem ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07, vyslovil protiústavnost ustanovení § 23 písm. b) zákona o cestovních dokladech (ve znění účinném do 31. 12. 2004) pro rozpor s čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, čl. 14 odst. 1, čl. 36 odst. 2 Listiny a čl. 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak konstatoval v odůvodnění nálezu, ustanovení § 23 písm. b) zákona o cestovních dokladech neposkytovalo (a ani nyní platné ustanovení zákona neposkytuje) správnímu orgánu rozhodujícímu o odnětí cestovního dokladu k žádosti orgánu činného v trestním řízení jakoukoli možnost úvahy v rámci třetí podmínky (tj. posouzení nevyhnutelnosti takového opatření – pozn. NSS), neboť byl-li splněn zákonný důvod (žádost orgánu činného v trestním řízení, který vedl proti dotčené osobě trestní stíhání pro úmyslný trestný čin), neměl správní orgán vůbec žádný prostor pro správní uvážení o nezbytnosti či nepřiměřenosti takového opatření a cestovní doklad odejmout musel. To ve svých

důsledcích výrazně limitovalo možnosti přezkumu správního rozhodnutí správním soudem. Jinými slovy, správní soud nemohl zpochybnit rozhodnutí správního orgánu v té části, ve které se odmítl zabývat námitkami nepodřaditelnými pod napadené zákonné ustanovení, neboť opačný postup by byl s touto normou v rozporu. Ústavní soud tak dovozuje, že zákonodárce omezil právo držitele cestovního dokladu domáhat se u soudu či jiného orgánu ochrany svých práv takovým způsobem, že ústavně garantované posouzení zásahu do práv z hlediska nevyhnutelnosti či nezbytnosti omezení svobody pohybu soudem zcela vyloučil. Ústavní soud uzavřel, že ustanovení § 23 písm. b) zákona o cestovních dokladech (ve znění účinném do 31. 12. 2004) neumožňovalo obecným soudům dostát svým povinnostem při ochraně základních práv a svobod jednotlivce při přezkoumání žádosti orgánu činného v trestním řízení na odejmutí cestovního dokladu osobě, proti které vede trestní stíhání pro úmyslný trestný čin, což představuje nerespektování principů zakotvených v § 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny. Tím bylo upřeno dotčenému jedinci právo na účinnou soudní ochranu podle čl. 36 odst. 2 Listiny, což v konečném důsledku vedlo k porušení čl. 14 odst. 1 Listiny a čl. 2 Protokolu č. 4. Ústavní soud proto návrhu Nejvyššího správního soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy vyhověl s tím, že důsledky shledané protiústavnosti jsou orgány veřejné moci povinny promítnout do své rozhodovací praxe, tedy při řešení konkrétních případů citované ustanovení neaplikovat (čl. 89 odst. 2 Ústavy).

Jak patrně, Ústavní soud se vyjádřil ve shora uvedené věci k souladu § 23 písm. b) zákona o cestovních dokladech, ve znění do 31. 12. 2004 s ústavním pořádkem, zatímco v nyní posuzované věci bylo aplikováno již novelizované znění této normy, označené jako § 23 písm. c), tj. znění po novele provedené zákonem č. 559/2004 Sb. Není tedy možné aplikovat závěry v nález obsažené *per se*; citovaný nálezn Ústavního soudu však má i přesto pro nyní posuzovanou věc zásadní význam.

Nelze totiž přehlédnout, že předmětná norma má v obou zněních prakticky totožný obsah – srov.: „vydání cestovního dokladu se odepré nebo vydaný cestovní doklad se odejme na žádost orgánu činného v trestním řízení občanovi, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin“ (znění před novelou) a „vydání cestovního dokladu občanovi se odepré nebo vydaný cestovní doklad se odejme na žádost orgánu činného v trestním řízení, je-li proti občanovi vedeno trestní stíhání pro trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody nejméně 3 léta“ (znění po novele). Je tedy zřejmé, že obě znění vykazují odlišnost pouze pokud jde o vymezení okruhu osob, vůči nimž může být správní opatření uplatněno. Podstata věci, tedy zda lze z hlediska ústavnosti akceptovat úpravu odnímání cestovních dokladů bez možnosti diskrece správního orgánu zhodnotit nezbytnost takového opatření (s možností následného soudního přezkumu těchto úvah), je však zcela totožná. Deficit předcházející úpravy Ústavní soud vyhodnotil jako neakceptovatelný, přičemž výslovně uvedl, že na stejných principech je založena i úprava po novele. Právě ve světle těchto závěrů je pak nutno interpretovat i ustanovení § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech, ve znění účinném od 1. 1. 2005. Jakkoli samotná dikce této normy nezakládá pro její jednoznačnost bez dalšího prostor pro ústavně konformní interpretaci (k podmínkám takového postupu viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 72/06, in <http://nalus.usoud.cz>), názor na její ústavní konformitu vyslovený ve shora uvedeném nález ze dne 20. 5. 2008 nutně prostor pro ústavně konformní výklad otevírá. Nelze totiž připustit situaci, kdy by orgány veřejné moci vědomě ustaly při

interpretaci normy na jejím jazykovém výkladu i přes to, že se o jejím obsahu Ústavní soud vyjádřil jako o vybočujícím z mezí ústavnosti; fakt, že toto ustanovení nebylo výslovně zrušeno či prohlášeno za rozporné s ústavními regulativy přitom nemůže hrát rozhodující roli.

Uvedený imperativ dopadá v projednávané věci na rozhodování Nejvyššího správního soudu, neboť v nyní vedeném řízení o kasační stížnosti je ústavně non konformní úvaha předmětného ustanovení postavena na jisto. Přestože se tak stalo až po vydání přezkoumávaného rozsudku i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, je zjevné, že dotčené ustanovení § 23 písm. c) zákona o cestovních dokladech vykazovalo znaky protiústavnosti již v době, kdy správní orgány ve věci rozhodovaly a totéž platí i o době, kdy krajský soud ve správním soudnictví posuzoval zákonnost jejich rozhodování. Pokud tedy krajský soud tuto skutečnost při svém rozhodování nezohlednil, nemůže, objektivně vzato, jeho rozhodnutí obstát. Nejvyšší správní soud nemohl tento fakt přehlédnout, a to tím spíše, že právě ústavně konformní interpretace se stěžovatel domáhal nejen v kasační stížnosti, ale i v žalobním řízení.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost důvodnou a napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm krajský soud, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu